Ой, не крийся, природо, не крийся.
Що ти в тузі за літом, у тузі.
У туманах ти сниш… А чого так сичі
Розридалися в лузі.

Твої коси від смутку, від суму
Вкрила прозолоть, ой ще й кривава.
Певно й серце твоє взолотила печаль,
Що така ти ласкава.

А була ж ти — як буря із громом!
А була ж ти — як ніч на Купала…
Безгоміння і сум. Безгоміння і сон. —
Тільки зірка упала…

Ой там зірка десь впала, як згадка.
Засміялося серце у тузі!
Плачуть знову сичі… О ридай же, молись:
Ходить осінь у лузі.